

Rodina Katreničová
Kamjonka
Slovensko

Moji milí rodičia! Moja najdrahšia pravnučka Adrianka!

Znovu Vám píšem z bojiska. Síce neviem, čo bude, kým k Vám príde tento list, pretože zajtra sa poberieme na sever... Modlite sa za mňa!

Tak mi je smutno... je mi smutno za vôňou môjho domova, mamkinej kuchyne, je mi smutno za vôňou pokosenej trávy, za lesom, pri ktorom sa pásli naše krásne koníky. Dúfam, že všetko bude tak, ako to bolo, keď som odchádzal.

Už sa teším na deň, keď sa stretneme. Zrejme ma budete čakať s misou plnou bryndzových halušiek alebo pirohov. Prajem si, aby sa vojna už skončila. Veď svet nie je až taký zlý.

Bodaj by som už sedel na lavičke pred domom a sledoval svoje detičky, vnúčatká a pravnúčatká, ako behajú medzi kvetmi v záhrade. Učil by som ich rovnosti a spravodlivosti. Všetko by bolo krásne a všetci by boli šťastní. Chcel by som pre nich len to najlepšie, aby žili vo svete plnom pochopenia medzi ľuďmi.

Viete, niekedy si predstavujem, čo by si mohla moja pravnučka priať, keď raz bude žiť niekde v Európe v roku 2015. Bude mať možno 14 rokov a možno bude riešiť celkom iné problémy. Možno bude riešiť nejaké ťažkosti v škole, či bude smútiť z toho, ako napísala písomku z počtov či merby, a možno raz napíše niečo o svojom pradedkovi z minulosti (želám si to z celého srdca!).

Chcel by som, aby sa volala Adriana. Síce to nie je celkom slovenské meno, ale raz mi jeden vojak požičal knihu, v ktorej hlavná hrdinky sa volala Adriana, a veľmi ma zaujala – bola nevšedne milá, múdra a vynikala aj schopnosťou pochopiť iných ľudí. Bola ich spoľahlivou oporou, keď mali starosti. Možno ju raz bude čítať aj ona, a možno raz napíše jej pokračovanie, možno bude mať nadanie a možno bude v písaní úplne nemožná ako ja, ale zato bude vynikať v iných veciach. Bude mať pevnú vôľu a možno bude trochu rojčiť alebo bude tvrdohlavá (takisto po pradedkovi)! Možno sa bude biť ako lev, aby ľudia žili správne, aby neplytvali, aby sa nepovyšovali, aby si vážili všetko okolo seba, aby sa starali o prírodu, aby sa starali o hroby svojich predkov, aby im záležalo na udržaní dobra, aby sa vrúcne modlili k Bohu tak ako ja, lebo len ten mi dáva silu prekonať strach, ktorý sa okolo mňa šíri ako mor.

Moja pravnučka! Ach, Bože, nech sa vyplnia všetky moje prosby, aby mohla žiť úplne iný život, ako som žil ja! Bitý v škole, keď som nevedel dačo po maďarsky, bitý životom na gazdovstve, lebo, veď viete, keď sa neurodilo, aj sme hladovali. Ako strašne som túžil mať nové topánky! Vždy som nosil len také obité po súrodencoch alebo žiadne. Bože, zachovaj mojej pravnučke život v mieri po všetky jej dni!!! Aby nikdy nezažila pocit beznádeje, aby na ňu nikdy nemierila zbraň, aby jej nikto neublížil len preto, že je na druhej strane!!!

Bože, daj, aby budúci svet spravovali samí múdri ľudia! Aby sa ľudskosť povýšila na boží zákon a aby ľudom život chutil tak sladko, ako mne kúsok chleba k riedkej polievke po týždni hladovania!

Stískam a bozkávam Vás, mamička moja! Aj Vás otec môj drahý!

Nech Vás Pánboh ochraňuje! A nech ochraňuje aj vysnívaný svet pre pravnučku Adrianu!

Váš milovaný syn a možno raz aj pradedko

Jurko

Taliansko, neďaleko rieky Piava, máj 1917

(List napísala štrnásťročná Adriana Katreničová ako víziu vysnívanej budúcnosti pre pravnučku. Fiktívnym autorom je pradedko Juraj, vojak uhorskej armády, spomínajúci na domov z bojiska V Taliansku pri Piave v roku 1917.)